

Edward van de Vendel

De grote verboden zolder

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij

2017

www.queridokinderboeken.nl

www.edwardvandevendel.com

Copyright © 2017 Edward van de Vendel

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij, Amsterdam.

Omslag en vignetten © Roald Triebels
Tekeningen Linea © Simon Vermeulen

ISBN 978 90 451 2069 0 / NUR 283

*Wat ik je nu ga vertellen is van begin tot eind zo gebeurd.
De meeste mensen zullen zeggen dat ik het verzonnen heb.*

Dat ik het me heb ingebeeld.

Behalve jij.

Jij zult begrijpen dat het echt was.

Echter

dan de waarheid.

Veertig jaar geleden

Mijn moeder duwde een meisje onze woonkamer in en dat meisje was drie meter lang.

Niet dat ik dat meteen merkte – nee, ik zat op de grond een lastig legohuis te bouwen. Dat deed ik heel vaak en dan vergat ik alles om me heen. Ik zette muren neer, met door-gangen en kleine kamertjes. Nooit een dak, want dan kon ik er niet meer van boven in kijken, als degene die alles bepaalde.

Maar ik was dus zo druk bezig dat ik niet zag dat er, op die vreemde dag, een langgerekte schaduw over mijn bouw-werk viel.

Totdat ik mama plotseling hoorde zeggen: ‘Dit is onze Eddie.’

Wat?

Ze bedoelde mij. *Onze Eddie.*

Tegen wie zei ze dat? Ik had niemand aan horen bellen en ik had ook de voordeur niet open horen gaan. Er moest iemand bij mijn moeder zijn die niet wist wie ik was. Een onbekende.

‘Eddie?’ zei mama. ‘Dit is Linea.’

Toen pas keek ik op.

Het reusachtig lange meisje stond veel te dichtbij. Ik staarde naar haar donkerblauwe broek, de pijpen vielen als tentjes tot over haar schoenen.

Ik schoof een eindje naar achteren.

Er kwam geen eind aan dit dunne, dunne wezen. Ze had een lichtblauw T-shirt aan, er stonden zwarte stippen op.

O, en haar wangen zagen zo wit als nieuw papier – het leek wel of haar hoofd licht gaf. Alleen haar mond en haar neus waren rood.

Tsjieuw. Ze nieste zachtjes in haar hand.

Wat deed dit meisje hier? Ik kende haar niet. Ik had geen grote zus die met haar zou kunnen praten en er woonde niemand in ons huis die vrienden met haar kon worden, je had mijn moeder, mijn vader en ik. Ik speelde eigenlijk altijd

met mijn beste vriend Goos, maar echt niet met...

Wacht, moest ik soms met háár gaan spelen? Nee toch?

Ik keek wat beter.

Linea (wat een naam, wat een náám) was niet echt drie meter lang, maar wel veel groter dan ik. Ze zat minstens in groep acht, en o, wat was ze toch bleek.

‘Eddie,’ zei mama, ‘wil jij Linea de logeerkamer wijzen?’

Opeens zag ik een koffer die ik niet kende, een roze. Mama had hem vast.

Dus toen drukte ik een laatste blokje op een laatste blokje en stond op.

Ik liep naar de deur.

‘Weet je wat?’ zei mama, met haar zachte, besliste stem. ‘Laat Linea ook de rest van het huis maar zien. Ze komt een tijdje bij ons wonen.’

Mijn vader was de directeur van mijn school. Die school zat vast aan ons huis. Als je langs het touw van een vlieger omhoog kon klimmen en dan van de vlieger op een wolk stapte en daarna naar beneden keek, zou je dit kunnen zien: de school was een vette rups van vijf lokalen lang, en ons huis was de kop.

Aan de ene kant van de rups (links) lag onze tuin en aan de andere kant (rechts) het speelplein.

De rups had een kontje: daar had mijn vader zijn directeurskamer en daar was ook een magazijn met reservekwas-ten en reserveverf en nieuwe schriften en linialen waar nog niet op gekladderd was.

Ik was net tien geworden. Ik zat in groep zes en we hadden een meester met een baard. Mijn vriend Goos en ik waren

de kleintjes van de klas, maar daar gaat het niet om. Ik zal niet veel meer over die school vertellen. Het grootste gedeelte van dit verhaal speelt zich toch 's nachts af, en 's nachts ga je niet naar school.

Linea.

Wij woonden in een dorp, maar mijn moeder werkte in de stad. Ze hielp beschadigde kinderen. Ik bedoel niet kinderen zonder been of met een half oor of zo, maar kinderen die iets ergs hadden meegemaakt en daarom met mijn moeder kwamen praten.

Mama had alleen nog nooit zo'n beschadigd kind mee naar huis genomen.

Waarom Linea dan wel?

En wás Linea eigenlijk wel beschadigd?

Volgens mij was Linea een behoorlijk mooi meisje. En op de een of andere manier kon ik niet geloven dat mooie meisjes beschadigd konden zijn.

Linea.

Ik moest haar het huis laten zien.

Ik liep gewoon maar de trap op, want ik hoopte dat het vreemde meisje vanzelf achter me aan zou komen.

Dat deed ze niet.

Ze was mijn moeder naar de gang gevolgd, mijn moeder had haar de roze koffer teruggegeven, en nu stond Linea, met haar hoofd opzij gedraaid, naar de voordeur te staren. Misschien zocht ze een manier om te ontsnappen.

Stel dat ze dat toen had gedaan...

Waarom moest ik haar eigenlijk het huis laten zien? Dat had mama veel beter zelf kunnen doen. Maar mama liep terug naar de kamer.

‘Eh...’ zei ik. Ik stond halverwege, daar waar de trap een bochtje maakt. Ik dacht: Ja, hoor eens. En ik wapperde een beetje met mijn hand. Dat betekende: *Beweeg nou.*

Ik weet niet meer hoe lang het duurde voor ze dat deed, maar uiteindelijk stapte ze stijfjes de eerste tree op. Ze keek niet omhoog, naar mij, nee, ze keek strak voor zich uit. Ze leek wel een etalagepop die door iemand naar boven werd gestuurd, met een afstandsbediening.

Ik wachtte tot ze naast me op de overloop stond. Ik moest haar een rondleiding geven, dus ik ging eerst maar naar de kamers links.

Ik wees naar de verste ruimte. ‘Hier,’ zei ik. ‘Papa en mama’s kamer.’

Ik stapte één deur terug. ‘Hier,’ zei ik. ‘Dit is waar mama verft. En dingen maakt.’

‘O, en hier...’ Ik wees naar de kamer in het midden, recht tegenover de trap. ‘Hier slaap ik.’

Ik deed de deur niet open. Ze was een soort indringer, toch? En dan zou ze mijn spullen zien, mijn kinderachtige spullen.

Linea zei nog altijd niks, maar ik begreep ook wel dat ze zich inmiddels afvroeg waar háár kamer was.

Ik aarzelde even, en toen zei ik: ‘Ja dan.’

Want nu moesten we door de Donkere Tunnel.